

ŠTÚROVCI

Eesi

**Stromi základ života,
všad'e okolo t'eba,
vtáčik nad nimi ljeta,
nič inje mu netreba.**

**Stoja s'ta pevňje skali,
pred ničím sa neskoľnja,
tu volakedi stáli,
stáli, no už nestoja.**

**Kvuoli drevu chamt'ivo,
sekeramí ich s'tali,
drevo brali dicht'ivo,
hoci stromi plakali.**

Ňedbali na ich nárek,

ňedbali na ich prosbi,
virúbali každy smrek,
virúbali aj dubi.

Mislác len na majetok,
len abi puodu mali,
aj keď nemali nárok,
Lesi bezcitne st'ali.

Každy deň

Vždy keď ráno vstaňem,
Ponožki si obujem.
Id'em si dať raňajki,
dneska si dám snád' párki.
Ponáhľam sa do školi,
dúfam že mám úlohi.
Ak dnes zas naštvem učiteľku,
pošle mi na edupage červenú obálku.

Srnka

Vid'ím srnku,
na lúke ut'eká,
skoro ako mišljenka človeka.

Za ňou beží medveď, čo
vistrašiu hubára, ten strat'iu
košík a mňa sa nápad vinára.

Puojd'em do ZOO!
Chcem vid'et' pštrosa,
čo mi neodkusne z nosa.

Naučím sa pred kljetkou
každy pohib s kosatkou,
puojd'em si ja veru zaplávať.

Slovensko

Slovensko je krásni kraj,
pre mňa žit' tu, to je raj.

Hustje lesi, pišnje hori,
tu sa báseň lahko tvorí.
Haluški sú u nás známe,
keď máš chuť, tak povedz mame.
Slováci sú vzd'elaní,
na západ'e žjadaní.

Ludovít Štúr

Fúzi, brjadka, je to on,
nás Slovákou šampión.

Ten, čo v Uhrovci narod'iu sa
a kvuoli ňemu pri d'iktátoch ňenuďím sa.

Hoci páčili sa mu mnohje ženi,
len do Ad'eli bou zalúbení.

Ludevít Štúr na trón sadá,
každí Slovák na kolená padá.

Na Ďevín vjedli často jeho kroki,
prípomíname si ho už dlhje roki.

Listy na konári

Je muoj cit len osobní,
alebo to cít'íš tak aj ti?
Je t'jež opetovaní,
či sú to lež sladkje sni?

Chcem ti priňjest' šťast'je,
zažiť ako naša láska rast'je,
keď úsmev vid'ím t'i na tvári,
vo mňa radosť zažjari.

Podržať t'a v smútku,
ňemusí to biť na chvílu krátku.
Abi naša láska ňedopadla ako hrom,
ríchli začjatok, no ríchli skon.
Ako listi na konári ňechcem s t'ebou dopadnúť,
pri sebe, no ňeved'et' sa spolu dotknúť.

Mladost'

Mladost' to je ťažká téma
no rozprávať o nej nikdo nezamjeta.
Spomínať na všetki starje chvíle
na tie najkrajšie vždi hladíme.

Mladí ľudia sú ňepochopení,
no neboli sme všetci raz ňeomilní?
Každí robí chibi,
aj keď opak mnohí sľúbili.

Mamám praskajú žili,
keď počujú čo sme urobili.
Kamaráti zase smiech ňezastavja,
keď z čela sa ti parí z klamaňja.

Mladost' to je hriech,
je to sen každej zo žien.
Mladost' to je zábava
s ničím iním nikdo ňeráta.

No doba sa mení,
a už to ňjeje len o sňení.
Sme budúcnost' národa,
taká bola dohoda.

Môj brat

Mám ja brata maljeho
chodí len do škuolki
učiteľki chválá ho
je veľmi šikovní

Mám ja brata maljeho
ale vje hrať futbau
pozerám sa naňho
ako všetkých vihrau

Mám ja brata maljeho
každjeho vje rozveselit'
smješni úsmev jeho
sa buďe všetkým páčiť

**Mám ja brata maljeho
chce on bit' dospelí
na mjest'e brata muojho
bi som bou vždi malí**

Jeseň

**Padalo jablko zo stromu,
pod stromom spravilo pohromu.
Padalo ríchlo ku zemi,
ako je zvikom v jeseňi.**

**Ňespadlo ale na trávu,
trafilo rovno na hlavu
zajaca čo spau pri kmeňi,
sedí tam celí zmet'ení.**

**Hlava mu duní je to tak
za uchom hrču ňeborák,
nahmatau labkou odrazu
vísledok toho nárazu.**

**Prebrau sa za dve hod'ini,
varovau všetkých z rod'ini
„Ňespit'e ňikdi v jeseňi
pod jabloňou pri kmeňi“.**

Národ

**Národ ten náš krásni je.
Každí z nich sa oň bije.
Národ ten náš Slovenskí,
ten náš a len náš navždicki.**

**A ňeprjat'ela to zabolí,
ked' dostane po papuli.
Hej, ty zlá zver,
národ nám ňeber!**

Takto to chodí

On na mňe písau básňe,

ja na ňom ódi.
To boli takje naše tóni,
ale ved'ela som, že raz to padne.

Mňa dochádzali slová,
jemu rími.
Ňeboli sme si už dobrimí,
naša záhrada náhle ňebola rúžová.

Snažila som sa ju prefarbiť,
zo sivej na rúžovú.
Na farbu srdcovú,
potrebovala som ten smútok zhasiť.

A podarilo sa,
záhrada získala naspieť svoju farbu.
Muože na mňa znova napísať skladbu,
naša láska ňeprestáva.

Poslední krát sa pozrjem na svoje d'jelo,
všetko je ako má byť, každá rastlina ružová.
Je všetko ako má byť?
Prečo sú tu úplne inje kveti?

Malovala som inú záhradu,
Odkedi ta bývala už ňje je moja?
Uťekám, no ňevjem do ktorjeho kraja,
musím nájsť náhradu.

Náhle zastavím,
a uvedomím si, že muožem prestať bežať.
Započňem sa obzerať,
predo mnou stojí dom s tím pravím.

Prekračujem prah dverí,
náhle ma udrje vzduch stud'ení.
Obzrjem sa, nachápem.
Zrazu ňevládzem.

Oči mi udrú na ten obraz,
ktorí na mňa kresliu.
Dve figúri sa na ňom pohibujú,
oči ich lásku opisujú.

Na lúke v ňed'alekých krajinách,

**kráčajú na vlastných črepinách.
Bolí ich to – či len ju?
Cíti, že má v sebe paranoju.**

**A mala som.
Vedľa obrazu stojí iná žena.
Obraz zvesila,
už len cítim, ako padám časom.**

Ľeňoch

**Vstávam na obed,
nepomáham rodičom,
moja práca v domácnosti,
je totálne o ničom.
Hlavne, že mi v počítači bežia super filmi,
o ostatných veci starajú sa dobre známe firmi,
mama, otec, ho'eu,
mňa postačí fo'eu.**

Škola

**V škole denne sa učíme
Vedomosťami si náš svet zdobíme
So zošitom v ruke usilovne študujeme
Novje poznatki si privlastňujeme**

**Učiteľá nás vedomosťami sprevádzajú
Poznatki a múdrosť nám darujú
Kamaráti sú tu s nami vždy
Spoločne pre vedomosťi vstávame rádi**

Báseň o jedle

**Či si tuční, či si chudí,
jedlo má rád každý z ľudí.
Či už sladkje, či už slaňje,
hlavne nach to buďe fajňje.**

**Ľedávaj mi pečjenku,
radšej si dám sušjenku.
No najlepšja kuchiňa**

je tá domáca mamina.

Staroba

Čas plíňja, roki idú t'jež,
ti chceš bežať, no stále pomali id'eš.
Chceš bežať d'alej do d'aleka,
do toho šireho sveta.

Odrazu si zmislíš že zastat' id'eš,
no čas stále id'e, roki plinú t'jež.
Príliš rýchlo zrazu kráčaš,
už svoje dlaňe namjesto matkinej sukne slzamí máčaš.

Chceš naspet' ísť, tá bájna zem d'aleká,
už ňeskoro, už zasekla sa brzda spetná.
A ako čas plíňja, roki idú t'jež,
musíš len dopredu bežať, už to dobre vješ.

Užívaj si radosť a hnev,
a objav svoj vnútorní spev.
Užívaj si kím d'jet'at'om ešťe biť smješ,
lebo čas id'e, roki plinú t'jež.

Slovensko

Slovensko, krajina krásna,
v srdci Európi sa tíčiš.
Hori, rjeki, zeleňje lúki,
tvoj puovab nás vždi očarí.

Hrdí ľud'ja, Slovenskí jazik,
kultúra, trad'ícje nám dávaš.
Slovensko, domou muoj milovaní,
vždi v srdci t'a nosiť bud'em.

MY

Povjem vám básničku
Je o dobrom nápad'e
Tak nalejt'e si kávičku
A bud't'e v dobrej nálad'e

**Od Tat'jer k Dunaju
Od východu po západ
Hrali Slováci na fujaru
Dostali skvelí nápad**

**Fujari si spravili samí
Abi vidržali aj tuhje mrazi
Ňepotrebovali pomoc mami
Užívali predsa drevo bazi**

**Tak si celonárodnú kapelu založja
Folklórnimi bohmi sa stali
Budú največším hitom ich storočja
Ďiváci v úžase z nich ostali**

**Potom im tam d'jevčatá tancujú
V krojoch pekne oblečeňje
Všetci ich pozorne sledujú
Vet' sú takje vznešeňje**

**Od Japonka k Amerike
Od Grónska po Antarkt'ídu
Všetci poznajú ich taňečnice
Aj ich fujari počúvat' prídu**

**Dala to naša kapela
Svetoznámi sa stali
Ja som vám to vravela
Slováci bi to ņevzdali**

**Dúfam že sa vám báseň páčila
Dlho som na nej predsa pracovala
Už len abi ju učiteľka schválila
Plakala bi som ak bi mi ju roztrhala**

Veľké sklamanie

**Zlá doba
Zlá doba to nastala,
dnes ma veľmi našťvala.
Ráno som sa zobud'iu,
a mjesto sňehu, do blata som dostúpiu.**

Zlá doba to nastala,
dnes ma veľmi našťvala.
Keď som išjeu zo školi,
Ňje sňježik, ale dážd', to je smoli.

Zlá doba to nastala,
dnes ma veľmi našťvala.
Aňi gulovačka s prjaťelmi ņebud'e,
radšej zostať doma, v suchu ale v nud'e.

Zlá doba to nastala,
dnes ma veľmi našťvala.
A večer zaraz je už tma,
ale i keď zima, sňeh ņemá.

Zlá doba to nastala,
dnes ma veľmi našťvala.
Každí krát, keď id'em spať, tajňe dúfam,
že ráno bud'e bjela perina, ale zat'jal je to stále iba klam.

Chvostík

Prázdňe mjesto v srdci nám zaplňja,
aj keď ņevjeme, že prázdňe je.
Človek sa s ņimi zahrá aj zasmjeje,
ňeraz nás aj zachráňja.

Človek je pre ņich celí svet,
sme pre ņich ako žltí kvet.
Ten, čo v ich srdci lásku rozljeva,
ten, čo im nič ņezazljeva.

Či chudobní alebo bohatí sme,
či sa za namí reflektor blisňe,
vždi za namí príďe.
Abi nás našjeu, celí svet obíd'e.

Je im jedno, akí si.
Hlavňe, že ich si.
Keď domou príďeš a dvere odomkňeš,
ver mi, smutní ņezostaňeš.

Chvost'ík zo strani na stranu vrtí,
ďiv sa, že od radost'i ņeodletí.

**Pusinki dáva tvár oblizuje,
každí d'ň sa takto vit'ešuje.**

**Vonku píta si lopt'ičku,
na treňingu polahki urobí otočku.
Ňjektorí pítaťe sa: „Gdo je to? Čo je to?“
Pes, jed'iná správna odpoveď na to je.**

Básnička o let'e

**Na leto sa všetci t'ešja,
na kúpaliska hňed' bežja,
no zamisleu sa volakdo nad tím,
že zima bi mohla biť lepšja?**

**V let'e št'ípu komáre,
hád'žem po nich poháre,
mo oňi potom ulet'ja,
a už jačja sused'ja.**

**Ja už to t'eplo ňedávam,
samje stud'eňje jedlá jedávam,
musím potom schudnúť,
a jest' samu stravu nudnú...**

Ako vznikla štúrovčina

**Bola raz jedna krajinka,
ňevelká, ňeznáma,
žili si v nej lud'ja,
ktorích národ sa utláča.**

**Národ utláčaní,
Slovák Slovákoví ledva rozumje,
a tak sa pochit'ili múdri národovci,
že Štúrovčina naučí lud svoje.**

Báseň v štúrovčiňe

**Tížd'ň vedi a t'echňiki
pod'me všetci do opt'iki
abi sme vid'eli čo je so svetom**

v týchto ťažkých časoch predmetom.

Mi vidíme, počujeme, rozprávame
v tomto uravretom kruhu životnom
bez toho aby sme pravdu odhalili
len tak šírimo lži robotom.

Ludevít nám jazik dau
nič za to však nežjatau,
ovplivnení sme ale inimí
velkimí svetmi zahraňčnimí.

Je to známa engličtina
ľudmi ohúrená domovina
všetci ale zabúdajú to
že tam nevihrávajú lotto.

Závisť

Každí d'eu ráno vstat'
a do školi sa hneď hnat'
Každí vidí len výsledki
ale nikdo za tím t'je príbehi
Stále iba makám
A to úsilje ktorje vkladám
málokto vidí
Akúráť mi závidí
lebo sú leňiví
ale mislá si že sú bezchibní

Šuhaj mladí

Šuhaj mladí, velkí to bojovňík.
Odhodlanosť taká, akú ňemau ňik.
V ruke sa mu leskne šabla.
Súperova šanca ihneď chabla.

V boji Šuhaj mladí,
dobiu všetki hradi.
Do vlasti svojej sa rád vrátí.
Jeho Šabla sa už krátí.

Po návrat'e, ved'ela celá d'ed'ina.

**Kdo je tu praví hrd'ina.
Hrubí ako kmeň stromou,
Našjeu svoj praví domou.**

**So šablou s ktorou na víslňja višjeu,
s ktorou d'alej išjeu,
na mjesto prišjeu,
z ktorjeho sám vzišjeu.**

Zima

**Zima, zima je tu zas
Všad'e sneh, všad'e mráz
Trebá čjapki, rukavice, šáli
Abi sme sa t'eplo mali**

**Postavíme snehuláka
Vet' nás ten sneh veľmi láka
Gulovački každí d'en
To je všetkých d'etí sen**

**Vianoce a už len krok
Končí sa nám ďalší rok
Započne sa nám ňječo novje
Kdo sa t'eší nach to povje**

Osud

**Život je pesnička.
Sme každí tón, verš, každá stránka.
Je to plátno, každí d'eň noví obraz,
v labirint'e, kd'e prežívame kontrast.
Už je to tu zas.
Ten pocit ako na Vjanoce,
vjanoční čas?
Ale ňje, to len vtáčik si v tme št'eboce.
Hvjezda, verná spoločníčka noci,
svojim svetlom osvetluje naše cesti.
Ak to má biť, staňe sa to.
Pítam sa „Čo je osud?“
Je to pocit?
Ňeodpovedali. Aňi slovo.
No t'eraz už vjem čo to je.**

Je to ako budúcnosť napísaná v prítomnosti.
Raz ťi život dá šťastie,
toho človeka.
Je to ten osud?
Každí deň s ním, no čas ut'eká.
A raz zmizne, bez odkazu.
Stretneme sa ešte? Spomeňješ si na mňa?
Ak len raz, možno zajtra? Ňje!
Bou to len krátky dar, človeku človeka.
Tak plňja život, ako rjeka času,
ňeustále, bez zastaveňja.
No nakoňjec, stretli sme sa! Spomenuv si!
Toto je osud, láska.

Hrdosť

Na vrchole stojím,
do široka hladím,
všetko čo len oko zahládne,
moje srdce krásou zasjahne.
Zem tá, ktorú s láskou nasávam,
a vám tu o nej rozprávam,
je Zem moja rodná,
jak ňevesta zvodná.
Tú Zem si chrániť musíme,
nach hrdosť ňikdi ňestraťíme.

Moja mama

Drahá naša mamička,
čo chováš nás odmalička.
Ti čo bd'ješ nad nami celú noc.
Ti čo dávaš nám lásku, tú magickú moc.

Ďakujem Ťi, že sa o nás staráš,
a Tvoju pozornosť nám hojne dávaš.
Si pre nás tou hvjezdou vo svet'e.
Tou, čo len raz v život'e nájd'et'e.

Ďakujeme Ťi, že držíš nad nami stráž.
Vedz, že pre nás vela znamenáš.
Že vážime si lásku čo si nám dala.
Že takú mamu, žjadrn živá bitosť ňevídala.

Krásne Slovensko

V srdci Európi zelenjeho lona,
Slovensko krásou vždy rozžjari svet.
Tatri hrdje, kd'e hori sa vzduchom kloňja,
Krajina bohatá, čo nám darí svet.

Zlat'istje viňice, kd'e víno zraje,
Zvuki ludovej hudbi, čo dušu hrejú.
Zem hrdích ľudí, čo lásku nám dávajú,
Slovensko nádherňje, v srdci mám t'a rád.

Ked' nie je sneh

Ked' „je mi zima“ počut' stále viac,
ked' už o šjest'ej je vid'et' mesjac,
ked' už nechce sa nám do žjadnich prác,
tak vješ, že vjanoční je tu čas.

Ked' t'je istje pesne počúvaš už po stí ráz,
ked' ňje je žjad'en sneh, iba hrozní mráz,
ked' na Mrázika a Perimbabu bud'eš sa d'ívať,
tak na večeru kapor ňesmje chíbat'.

Báseň

Ňevjem akje rími písat'.
Tri alebo dvadsat'?
Tjemu nám ňezadali,
iba Štúra nakázali.

Písat' v štúrovčiňe vraj,
ňenáj'd'em ja v básňach raj.
Ipsiloni písat' ňemusím,
Vibranimí slovami sa aspon ňedusím.

Príroda

Ach, príroda, krásna a d'ivoká,
V tvojich lúkach sa voda spjeva,
Stromi sa dotíkajú ňeba,
A vtáci spevom nás pot'ešja.

Rjeki sa vlňja, jazera sa lesknú,
Hori sa tíčja, ako veže visokje,
Vuoňa kvetou sa ňesje vo vzduchu,
A slnko nám t'epiom pohladí tvár.

Higjena je kamarátka

Mám v hlave otázku zákernú,
Prečo ľud'ja ňemajú rad'i higjenu?
Ženu takto ňezbalíš,
Iba virážku si narobíš.
Kráčam vonku po ulici,
Čo to čuchám, čo to cít'im?
Sprchu volakdo zabudou užiť,
Ako má človek v tejto spoločnosťi žiť?
Márne bud'eš bjelácu pastu užívať,
Ked' si aňi zúbki ňevješ poumívať.
Vo vlasoch máš už tolko mast'i,
Uži to na viprážaňja! Ušetríš vela hotovost'i.
Za ňechtamí velkú čjernotu máš,
Kedi si t'je ponožki do praňja dáš?
Celí tízd'eň to istje tričko nosíš,
Ver mi, že ženám sa tímto len hnusíš.
Čas umívaňja sa už blíži,
Higjena t'i ňeublíži.
Vet' ona len dobre chce t'i,
To je odkaz, pre vás d'et'i.

Láska

Aj taká láska,
t'a jednoducho zláka.
Stačí urobiť jeden krok,
a dostaňeš bozk.

Aj taká láska,
muože biť ako zámka.
Ked' sa správňe rozhodňeš,
zámku odomkňeš.

Ňvedomost'

Ňvedomost', to ņjet len zlje,
v tom i krása je.

Ňvedomost' o zlích vecjach,
to občas i dobrje je.

No, bát' sa opítat'?

to ņje!

Treba íst' prot'i nej.

Ňestráchat' sa a poznať zlje,
aby si ved'eu, čo spravit',
aby si ved'eu, čo potom, ked' skočit' na hrable.
Ňebát' sa, ņepotupit'.

Leto

V let'e je život takí iní,
nič mi vt'edi ņechíba.
Slobodní čas roku jed'iní,
zlá nálada sa mu vihíba.

Život sa z klukatjeho pekla mení skuor na peklo ņebeskje,
Smútok za šťast'je sa vimení.
všetok čas odovzdám láske.

Láske k západom slnka krásnim, veľkej láske k prírod'e.
Láske k lud'om tak šťastnímk
a k tej letnej slobod'e.

Veľkí pán

Štúr bou víznamní pán
nach jeho slová ņezaņiknú v čase
bou i veľmi vzd'elaní ako krásni lán
Svoje srdce vpísau do každjeho verše
všetci sú s ņeho nadšení
iba žjaci občas plačú
nadarmo žjakom visvetlovať že majú bit' nadšení
že veľkí páni ņeplačú

Koňjec

Smrt' to je tá vec čo každý zná
Prjaťel ňjektorích a protivňík iních
ale sesja s ňou je jasná
a ňeminie aj tých ľudí bohatích

Či vám ublíži, je ňeistje
Trňlivje to je, buďe ňprestajňe
ale vždi to je prežitje
aspon vždicki a všad'e je bezplatňje

Ročnje obdobja

Na jar všetko prebúdz sa
Sňeh sa zrazu topí zasa
Toto nam však ani trochu nevaďí
Zelená príroda nám to nahradí

V leťe nás slnko ohreje
Mnohím ľud'om veľmi dobre je
Prázdnini predsa patrja d'et'om
Ňeradi sa lúčja s letom

Jeseň, tá len sfarbí listi
Ňikdo si však ňje je istí
Kolko hod'ín naozaj je
Lebo je skorje stmievaňje

Zima nám zase priňesje sňeh
Mala bi mať stud'ení prjebeh
Na Vjanoce sa všetci tešja
Zima, tá je teda fakt najlepšja

Sen

Alebo mám oči otvoreňje,
alebo zavrjem ich a vid'ím jasňe,
a vid'ím čaro, čo sa nájd'e v hladaní,
a vid'ím krásu, čo sa náhle ukáže.

To vt'edi, keď som oči zatvoriu
a ponoriu som sa do t'icha v sebe.

**Potom som všetko zavreu, všetko som skríl,
vet' št'astnĳe je , čo je skritje a tajomnĳe.**

Leto

**V let'e slnko svjet'i,
voda v rjeke sa krút'i.
Smjechu a radost'i je celá pláž,
váž si leto kím ho ešt'e máš.
Či už sa kúpeš v stud'enom mori alebo v jazere,
zahrejú t'a vždi slnečnje plameňe.
Slobodňe a št'astňe sa najvjac cít'ime v let'e,
leto je tu, a to je najkrajší čas na svet'e!**

Príroda

**V prirode je vela krás,
Lesi, lúki, rjeke, hori, az,
Vtáčiki spjevajú v korunách stromou,
A kveti rozkvitaju v záhradách všetkých domou.**

**Rjeka tichími kroki tecje,
Slnečné lúčena vodu sa odrážajú vesele,
Zvjeratká sa v lese túlajú,
A kveti sa v tráve rozprávajú.**

**Príroda je nádherná a plná života ,
V nej sa cítim št'astná a slobodná,
Vichutnávam si každí moment,
Príroda je pre kúzlo a pramen.**

Palacinki

**Ach vi sladkje palacinki,
zlašt'je a okrúhle ako slnko,
dau bi som aj všetki dukát'iki,
len abi som pocit'iu ako chuť'íe sladko.**

**Predstav'te si: ležit'e len tak v post'eli,
zrazu zacít'íte tú sladkú vuoňu,
hňed' vás tá vôňa okúzli,
vjet'e, že bud'et'e mať host'ínu.**